

τοῦ μεγάλου ναοῦ, κοσμοῦν καὶ λαμπρύνον αὐτὸν εἰς βαθμόν, ὥστε μᾶλλον ἴσως ἐκεῖνος ἡδύνατο νὰ κριθῇ αὐτοῦ παράρτημα. Ἐνταῦθα ἔκειντο τὰ ἱερὰ ὅστ᾽. Ἀάρινακος ἐπιταφίου δι' αὐτὰ δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη. Τὸ ἀρχαῖον τοῦτο οἰκοδόμημα ἦν αὐτὸ τοῦτο, ἡ κατάγλυφος αὐτοῦ λάρναξ.

Ἀλλὰ δὲν εἰδεύρω τί καὶ εἰς τίνας ἐπῆλθε, καὶ ἐγκλείσαντες τὴν κόριν τοῦ μεγαλομάρτυρος εἰς μαρμαρίνην λάρνακα ἀμφιβόλου φιλοκαλίας, μετέφερον καὶ ἀπέθηκαν αὐτὴν εἰς γωτιαν τινὰ μετὰ τῶν κιδόνων τῆς Μητροπόλεως, ἐνθα λανθάνει ἀγνωσμένη, πλὴν καθ' ὅσον παρακωλύει τὴν συγκοινωνίαν, πολλάκις δυσφορούντων τῶν περερχομένων· τὸ δ' ἐκκλησίδιον τοῦ Γοργοπίκου μένει οὐδὲν ἔχον σκοπόν, καὶ ἡ ἔσται ἀνάγκη νὰ κατεδαφισθῇ, ἥ πρέπει νὰ ληρθῇ σύντονος πρόνοια, ἵνα ὅσον τάχιον, καὶ πρὶν ἢ ἐκτεθῶμεν εἰς τῶν ξένων τὸν ἔλεγχον, τὴ μνημεῖον μετατεθῇ αὐθις, καὶ τοῦτο διὰ παντός, καὶ κατεταθῇ εἰς τὸ κέντρον τοῦ ναυδίου, ὃ δύνανται τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἰς τοῦτο ἦν ἀνέκαθεν καὶ θεόθεν προωρισμένον, καθότι καὶ ἐν Ἀθήναις, ἴσως καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι ἐστὶν ὁ μόνος εἰς τὸν Ἄγιον Ἐλευθέριον καθιερωμένος ναός.

Ἡ ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν διακόσμησις τῶν Ἀθηναίων ἐπανκλαμβάνω τὴν ἐμὴν πεποίθησιν ὅτι, καὶ τοι ἀδαπάνως, ἔχει μείζονα πιθανότητα νὰ ἐπικροτηθῇ ὑπὸ τῶν ἐπισημοτάτων μετὰ τῶν ὅσοι μέλλουσι νὰ ἐπισκεφθῶσιν ἡμᾶς προσεχῶς, παρὰ πᾶσα ἄλλη πολυτέλεια, καθ' ἣν αἱ πατρίδες των βεβαίως ὑπερετεροῦσι τῆς ἡμετέρας.

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Ο ΥΠΟΥΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἀλλὰ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐκπλήξεως παρελθούσης, οἱ φίλοι τοῦ Τιβολιέ ἐφόρμησαν διὰ μιᾶς κατὰ τοῦ Φουρνερέλ διὰ νὰ σταματήσωσι τὴν χάλαζαν ἐκείνην τῶν σφοδρῶν κτιπημάτων τὴν καταπίπτουσαν ἐπὶ τοῦ ἡμιθανοῦς σχεδὸν συντρόφου των. Οἱ λιθοτόμοι ἀφ' ἐτέρου θέλοντες ν' ἀποσπάσωσι τὸν σύντροφόν των ἀπὸ τῶν κατ' αὐτοῦ ἐπιτιθεμένων, συνεπλάκυσαν μετ' αὐτῶν, ἤρπαζον ἐκ τοῦ σώματος, ἐκ τῆς κόμης, ὄθουν ἐκ τῶν νώτων τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Φουρνερέλ. Βαθμηδὸν εἰδὸς τι ὑπερμεγέθους κλύδωνος ἐσχηματίσθη, ἐν ᾧ μία μάζα ἀνθρωπίνην συνετάρσαστο ἐπὶ τῆς μεγάλης πλατείας τοῦ Δαρμααρί.

Ὡμοιάζεν ἡ σκηνὴ ἐκείνη ὑπὸ τὴν ἀστεροφειγγὴ νύκτα ὡς ἀνακινήσεις μυρμηκίας καταπατηθείσης. Ἀπὸ τῆς μάζης τῶν συμπεπλεγμένων σωμάτων ἤκούοντο ἐξερχόμενοι ρόγχοι μετὰ κρυγῶν ὀδύνης καὶ ὀργῆς. Μετὰ σπουδῆς ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Καρενείου τῆς Ἀστραπῆς ἔτοποθέτει ὡς καταστηματαρχῆς ἐν ἡμέρᾳ ἐπανκστατικῆς ταρχῆς τοὺς σιδηροὺς μοχλοὺς εἰς τὰ παράθυρα τοῦ ἰσογείου. Παράθυρά τινα ἤνοιγοντο αἰφνιδίως ἀνωθεν τοῦ ἀγρίου ἐκείνου συνωθισμοῦ καὶ κεφαλαὶ περιφοβοὶ ἀνεφαίνοντο καὶ ἐξηφανίζοντο. Μακρόθεν ἤκούοντο κραυγαὶ γυναικῶν.

Ὁ Φουρνιρέλ ἀφίσας τὸν Τιβολιέ προσεπάθει ἀνορθούμενος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς γόνατος ν' ἀποσεισῇ τὸ στίφος τῶν ἐπιτεθέντων, ὅτινες τὸν ἐκράτουν ἐκ τῶν ἐνδυμάτων, ἐκ τῆς κόμης. Ἡσθάνετο τὸ δέρμα του διασχιζόμενον ὑπὸ ὀνύχων, τὸν τράχηλόν του δακνόμενον ὑπὸ σιαγόνων. Ἡ ὀδύνη ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν δύναμιν ὅπως διὰ βιαίας προσπαθείας ἐγερθῇ αἰφνης ὄρθιος, ἐνῷ οἱ σύντροφοὶ του ἐξαπέστελλον νὰ κυλισθῶσι μακρὰν τινὰς ἐκ τῶν ἐπτὰ ἢ ὀκτώ, ὅτινες πρὸ ὀλίγου εἶχον ἐπιπέσει ἐπὶ τῶν νώτων καὶ τοῦ τραχήλου τοῦ λιθοτόμου.

Ἀλλ' ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν αἱματόφυρτος, ἄγριος ὡς ταῦρος, τετραυματισμένος ὁ Φουρνιρέλ ἐκίνει τὰς ἐλευθέρους χεῖράς του, ὁ Τιβολιέ ὁ κατακείμενος τέως μὲ τὴν κεφαλὴν μεμωλωπισμένην χαμαί, ἀνηγείρετο ἐπίσης· τὸ πρόσωπόν του ἐξηφανίζετο ὁλόκληρον οἶονε ὑπὸ ἐρυθρὰν προσωπίδα ἐκ τοῦ ρέοντος ἀπὸ τῆς κόμης του αἵματος καὶ μετὰ τεραστίας νευρικῆς δυνάμεως ἐβασίσει κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν λιθοτόμον προτείνων τὴν χεῖρα, ἣτις ἐκράτει νῦν μάχαιραν, τὴν ὁποίαν ὀρμεμφύτως ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ διὰ μιᾶς ἤνοιξεν.

Ἡ λεπίς ἐξηκόντισεν ἐν τῇ νυκτὶ ταχεῖαν κυανωπὴν λάμψιν, ἡ ἀγρία δὲ κραυγὴ ἦν ἐξέφερε καὶ ἣτις ἐδιπλασίαζε τὴν ὀρμὴν τοῦ Τιβολιέ· ἔκαμε τὸν νεαρόν στρατιώτην, ὅστις τὰ πάντα εἶδε, νὰ ὀρμήσῃ ἔμπροσθεν τοῦ Τιβολιέ. Ὁ στρατιώτης ἐξέτεινε μηχανικῶς τὴν χεῖρα διὰ ν' ἀρπάσῃ τὴν μάχαιραν καὶ ἀπομακρύνῃ αὐτὴν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ Φουρνιρέλ, ἡ δὲ χεὶρ αὐτοῦ ἀνύψωσε τὸν κρατοῦντα τὴν ἀνοικτὴν μάχαιραν βραχίονα· ἀλλ' ἡ φορὰ τοῦ Τιβολιέ ἔτο τόσον βιαία, ὥστε τὸ ὄπλον κατηνέχθη σφοδρῶς καὶ διασχίσαν τὴν ἐπωμίδα τοῦ στρατιώτου κατήλθε πρὸς τὴν στολὴν καὶ ἐνεπύχθη ἐντὸς τοῦ στήθους. Ὁ νεαρὸς στρατιώτης ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ὄρθιος, εἶτα ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων λέγων ἡρέμα μὲ τὴν ἐλαφρῶς παρατεταμένην προφοράν τῶν Λιμουζίνων:

—Μ' ἐσκότωσεν ! ! !

Ἡ ἀσθενὴς ἐκείνη καὶ παραπονητικὴ φωνὴ

ἠκούσθη ἐν τούτοις εἰς τὴν πλατεῖαν, ἐφάνη δὲ ὅτι ἀκουσίως, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ χυδαίως συμπλεκόμενοι ἐνόησαν ὅτι ἡ συμπλοκή ἀπέληγεν εἰς τραγικὰς συνεπείας. Ἄκουσιν σιγὴ φόβου καὶ κατάπληξιν περὶέβαλε διὰ μιᾶς τὸ πλῆθος ὡς ψυχρὸν σάβανον.

Οἱ παρεστῶτες παρεμύριζον· ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄντα ἀπεμάκρυνεν ὁ ἐκ τοῦ θνήσκοντος στρατιώτου φόβος. Ὁ Φουρνερὲλ ὤρμησε πρὸς τὸν ταλαίπωρον νέον καὶ ἐνῶ ὑπεβάσταζεν αὐτόν, ἀνεζήτη ἀκόμη τὸν Τιβολιὲ διὰ νὰ τοῦ ἀποτείνῃ τελευταίαν ἀπειλήν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Τιβολιὲ μὲ τὴν κεφαλὴν αἰματόφυρτον ἐκλονίζετο καὶ κατέπεσεν εἰς τριῶν βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Λιμουζίνου ὅστις ἐπανελάμβανε:

—Μ' ἐσκότωσε, σὰς λέγω, μ' ἐσκότωσεν!

Ἀνήγειραν τὸν Τιβολιὲ ταυτοχρόνως μετὰ τοῦ ἀτυχεῦς στρατιώτου καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες οἱ πρὸ ὀλίγου κατεχόμενοι ὑπὸ μανίας ἤδη παρετήρουν ἀλλήλους ἐντρομοὶ ἕνεκα αὐτῶν τῶν φόνων.

Τί ποιητέον; Ποῦ νὰ μεταφέρωσι τοὺς τραυματίας;

—Εἰς τὸν στρατῶνα!.. ἐψυθύριζεν ἡρέμα ὁ στρατιώτης... εἰς τὸν στρατῶνα... θέλω νὰ ἐπιστρέψω...

Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ ἐκεῖ, εἰς τὴν φωλεάντου ὡς τραυματισθὲν πτηνόν. Κατεσκεύασαν ἐν τάχει φορεῖον μέτινας σανίδας κομισθείσας παρὰ τοῦ λεπτοουργοῦ, ὁ δὲ ἀμαξοπηγὸς προσέφερε τὴν χειράμαξάν του ὅπως ἀποτεθῇ εἰς αὐτὴν ὁ λιποθύμος Τιβολιὲ.

Τὸ προτιμότερον ἦτο νὰ μετακομίσωσιν ἀμφοτέρους εἰς Μελέν, ὅπου ἡδύναντο νὰ τύχωσι καὶ κρείττονος περιποιήσεως. Ἐν τῇ νυκτὶ δὲ διὰ τῆς φωτιζομένης παρὰ τῆς σελήνης ὁδοῦ μία πομπὴ τότε ἐξεκίνησε βραδείως πρὸς τὴν πόλιν, πολυάριθμος κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἀραιουμένη βαθμυδὸν κατ' ὁδόν, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο ἕκαστος τῶν παρακολουθούντων μήπως θεωρηθῇ συνένοχος τοῦ διπλοῦ φόνου. Εἰς τὴν γέφυραν τοῦ σιδηροδρόμου ὁ Φουρνερὲλ ἀπέμενε σχεδὸν μόνος μέτινας λιθοτόμους καὶ ἕνα σύντροφον τοῦ Τιβολιὲ, συνεργαζόμενον μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ ζαχαροπλαστεῖον.

Τετραυματισμένος ὢν καὶ αὐτός, ἀλλ' ἀτάραχος, συνήθροισεν, ὡς ἐπραττεν ἄλλοτε εἰς τὸ σύνταγμα, δράκας τινας χόρτων καὶ χώματος ὑγροῦ καὶ τὰ ἐπέθηκεν ὅπως σταματήσῃ τὸ αἷμα, τὸ ρέον ἀπὸ τοῦ αὐχένος του εἰς τὴν ράχιν καὶ ὑπὸ τὸν τράχηλόν του, κλίνων δὲ ἐκ διαλειμμάτων πρὸς τὸν νεαρόν στρατιώτην ἔλεγεν αὐτῷ:

—Ἐχε θάρρος!.., ἐφθάσαμεν!

Πλησίον τοῦ Μελέν συνήντησαν δύο ἐρίπ-

πους χωροφύλακας, οἵτινες εἰδοποιηθέντες ἄγνωστον παρὰ τίνος ἔτρεχον καλπάζοντες πρὸς τὸ Δαμμαρί.

—Πολὺ ἀργά! εἶπεν ὁ Φουρνερὲλ δεικνύων τὸν ἐκτάδην κείμενον ἐπὶ τῶν σανίδων στρατιώτην πελιδνὸν καὶ τὸν Τιβολιὲ, συνελθόντα ἤδη εἰς αὐτὸν ἐντὸς τῆς χειραμάξης. Ἡ δημόσιος ὁμήγυρις ἐτελείωσεν· κυττάξατε!

Ἐνυπῆρχε ποιά τις πικρία καὶ ἀγανάκτησις εἰς τὴν εἰρωνίαν τοῦ «λοχίου.»

Ἦνοιζαν ἐν φαρμακείῳ, εἰς τῶν χωροφυλάκων δὲ ἔδραμε καλπάζων πρὸς τὸ νομαρχεῖον. Ἦτο κομιστὴς σοβαρῶν εἰδήσεων· συμπλοκή εἶχε λάβει χώραν εἰς Δαμμαρί.

Ἐζήτησε τὸν κύριον νομάρχην, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν θυρωρόν.

Ὁ θυρωρὸς ἀφυπνισθεὶς ἀπήντησεν ὥσεί ἐκπληττόμενος διὰ τὴν ἐρώτησιν:

—Τὸν κύριον νομάρχην; ἀλλ' αὐτὸς εἶνε εἰς Παρισίους.

Εἶτα μὲ τόνον ἐφωδοῦ συνήθους προσέθηκεν:

—Ἄν εἶνε ἀνάγκη, νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν γενικὸν γραμματέα;

Εἰδοποίησαν τῷ ὄντι τὸν γενικὸν γραμματέα.

Ὁ κ. Βερλεμὼν, ἐκ τοῦ προχείρου ἐνδυσθεὶς, ἤλθε νὰ πληροφορηθῇ καὶ χασμώμενος ὅπως οὖν εἶπεν: «Ἐς αὐρίον!» πέμψας καὶ τοὺς τραυματίας εἰς τὸ νοσοκομεῖον

—Ὅριστε! εἶπε κατόπιν μειδιῶν πρὸς τὸν χωροφύλακα. Ὁ κύριος νομάρχης μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ ἀντικατάστασις τοῦ Σαρβὲ δὲν ἤθελε μᾶς προξενήσει καμμίαν ἀνησυχίαν. Ἰδοὺ ἕνας μπελᾶς!.. Ἀλλὰ τέλος πάντων δὲν ἡμπορεῖ νὰ γείνη καλὸ στυφάδο χωρὶς νὰ σκοτωθῇ λαγὼς!.. Καληνύκτα, χωροφύλακα!

Καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κοιτῶνά του ὅπως κατακλιθῇ.

ΙΣΤ'

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ὁ ταγματάρχης διέκρινεν εἰς τὸν διάδρομον γραμμὴν ἐρυθρὰν φωτός, ἣτις ἐσχηματίζετο ἐπὶ τοῦ πατώματος ἐξερχομένη ἐκ τοῦ θαλάμου τῆς Γιλβέρτης. Ἡ νεάνις προφανῶς ἠγρύπνει ἀναμένουσα τὸν θεῖόν της. Ἐκρυσεν ὁ ταγματάρχης τὴν θύραν, ἀνοιχθεῖσαν τάχιστα, προσῆλθε δὲ ἡ Γιλβέρτη κρατοῦσα λυχνίαν ἀνὰ χεῖρας. Μὲ ὅλην τὴν ταραχὴν τοῦ ὁ Βερδιὲ ἐξεπλάγη διὰ τὴν ὠχρότητα τῆς ἀνεψιάς του.

—Τί ἔχεις; τὴν ἠρώτησεν.

Ἡ νεάνις ἦτο ἀκόμη σφόδρα συγκεκινημένη ἐξ ὅσων εἶχεν ἴδει ἐκεῖ πέραν εἰς Ἀβὼν, ὅπου ἡ Κυπριανὴ κατέκειτο πάσχουσα ἐν τῇ μικρᾷ λευκῇ της κλίνῃ.

—Ἄ! ἂν εἴξευρες, καλέ μου θεῖε!..

Καὶ ἐν τῇ ἐκκρήξει τῆς συγκινήσεώς της

εἶπεν αὐτῷ τὰ πάντα, τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Ροβέρτου, τὰς ἐπικλήσεις τῆς μικρᾶς, τὴν διὰ τοῦ δάσους διάβασιν μετὰ τῆς κυρίας Ἑρβλαί, ἀπομεινάσης εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Δεβραί καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῆς μητρὸς ἐκείνης, ἣτις ἤρχετο ν' ἀπειλήσῃ καὶ αὖθις περὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ θνήσκοντος τέκνου της.

Ὁ Βερδιέ ἠκροᾶτο, λησμονῶν σχεδὸν ἀποτόμως τὴν μωρὰν σκηνήν, εἰς ἣν εἶχεν ἀναμύχθῃ καὶ ἀνκλογιζόμενος μήπως εἰς ὅλα ταῦτα ὅσα διηγείτο αὐτῷ ἡ Γιλβέρτη ὑπῆρχε νέος κίνδυνος, φοβερώτερος, ἀπειλῶν τὴν νεάνίδα. Ἀναμφιβόλως καλῶς ἔπραξε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ κ. δὲ Μομβρέν· αὐτὸς ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς οὐδέποτε ᾔθελε τὴν ἀποτρέψει ἀπὸ τοῦ ν' ἀφοσιωθῇ καὶ νὰ εὐεργετήσῃ ἄνδρας ἐντίμους, ἀλλὰ τέλος πάντων ἀφοῦ καὶ ὁ θεὸς καὶ ἡ ἀνεψιά, ὅσον μικροὶ καὶ ἂν ἦσαν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εἶχον ἐχθροὺς, αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσωσι νέαν τινὰ συκοφαντίαν ἐναντίον των.

Τὸ παιδίον ἐκεῖνο, παραδείγματος χάριν...

Ἄλλ' ὁ Βερδιέ ἐσταμάτα, διέκοπτε διὰ μιᾶς τὸν λογισμόν του βλέπων τὸ ἀγαθὸν μειδιάμα, τὸ πλήρες ἐμπιστοσύνης καὶ καρτερίας, τὸ ἐκφράζον χαρὰν ἐπὶ τῇ θυσίᾳ, τῆς ἀνεψιάς του.

— Κατὰ πρῶτον ὀφείλει τις νὰ προσέχῃ εἰς τὸ καθήκόν του. Ἐπειτα ἂς συμβῇ ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ.

Καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν ἄθρως τὸ μέτωπόν της πρὸς ἀσπασμόν.

— Εἶμαι μαθήτριά σου, αὐτὸ σημαίνουν πάντα ταῦτα, ἀγαπητέ μου θεῖε.

Εἶχε θέσει τὰς μικρὰς χεῖράς της ἐπὶ τῶν ὁσπεωδῶν χειρῶν τοῦ στρατιώτου, ἡσθάνθη δὲ αὐτὰς πυρετώδεις καὶ ὀλίγον τι τρεμούσας.

— Μήπως εἶσαι ἀσθενής; τὸν ἠρώτησεν.

— Ὁχι, ὄχι... ἀγαπητή μου κόρη... ὄχι. Ἀγανακτημένος εἶμαι... στενοχωρημένος ἴσως ὀλίγον... ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε.

— Καὶ ἡ ὁμηγυρίς;.. Πῶς ἐπῆγε;

— Ὅπως ὅλαι αἱ ὁμηγυρίαι... Ἐλα κοιμήσου, Γιλβέρτη, καὶ αὖριον πάλιν τὰ λέγομεν.

— Αὖριον.

Ἐκλείεν ἤδη τὴν θύραν τοῦ θαλάμου της, ὅτε προβάλλουσα τὴν εὐεῖδη μελάγχρουν κεφαλὴν της μέσον τοῦ διανοίγματος εἶπε πρὸς τὸν στρατιωτικὸν μὲ ἀφέλειαν παιδίου:

— Λοιπὸν δὲν θὰ μὲ μαλλώσης;.. Καλὰ ἔκαμα νὰ ὑπάγω ἐκεῖ πέραν;

— Ναί, εἶπεν ὁ Βερδιέ ἀσπαζόμενος αὐτὴν ἐκ νέου.

Καὶ ἐνεθυμείτο τὸ ρητόν, ὅπερ ἠκολούθει καὶ ὅπερ τοσάκις εἶχεν ἐπαναλάβει πρὸς τὴν νεάνίδα: «Πράττε πάντοτε ὅ,τι φοβείσαι νὰ πράξῃς.»

Δὲν ἡσθάνετο πλέον τὴν αὐτὴν ἀπογοήτευσιν, ἣν πρὸ μικροῦ ἡσθάνετο, ὅτε κατέλιπε τὴν ὁμηγυρίαν. Εἶχε τὴν συναίσθησιν ὅτι ὁ ἐφιάλτης ἐμελλε νὰ λήξῃ. Ἦτο πολὺ ἐπὶ τέλους, πάρα πολὺ! Ἐμελλε νὰ δείξῃ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τίνι τρόπῳ εἰς ἐντιμὸς ἀνὴρ βυθισθεὶς εἰς τὰ ἔλη τῆς πολιτικῆς δύναται δι' ἐρρωμένης προσπαθείας νὰ ἐξέλθῃ ἐν τάχει ἐκ τοῦ βορβόρου καὶ νὰ κατασυντρίψῃ τοὺς κοχλίας.

Ἐκοιμήθη καὶ μὲ τὴν ἰδέαν ταύτην ἐγερθεὶς εὐθυμος, κατῆλθεν εἰς τὸν κῆπον, ὅπου εὔρε τὸν Αἰμίλιον Δυκᾶν λευχειμονοῦντα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ συνομιλοῦντα περὶ πολιτικῆς μετὰ τινος γέροντος χωρικοῦ, τὰ χεῖλη πονηρῶς συνεσταλμένα ἔχοντος, ὃν ὁ κηπουρὸς τῆς κυρίας Ἑρβλαί παρελάβανεν ἐνίστε ὡς βοηθόν.

— Λοιπὸν, μπάρμπα-Μπολάν, τί λέγουν περὶ τῶν ἐκλογῶν; ἡρώτα ὁ Αἰμίλιος.

Ὁ μπάρμπα-Μπολάν ἀπήντα:

— Τί νὰ εἰποῦν, κύριε; τίποτε δὲ λέγουν.

— Πῶς! δὲν λέγουν τίποτε;

Ὁ Βερδιέ ἐπλησίασε καὶ ἠκροᾶτο.

— Ξεύρετε, εἶπεν ὁ γέρον χωρικός, λέγουν καὶ δὲν λέγουν. Ἄλλοι λέγουν τοῦτο, ἄλλοι ἐκεῖνο..

— Ἀλλὰ τοῦ λόγου σου, μπάρμπα-Μπολάν, τί λέγεις;

Ὁ χωρικός δὲν ἀπήντα.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θ' ἀφήσης νὰ σοῦ ἀρπάσουν τὸ ψηφοδέλτιόν σου ὅπως ἄλλοτε σοῦ τὸ ἐπῆραν, ὡς μοῦ εἶπεν ὁ κύριος Καπποά. Τὸ ἐνθυμῆσαι καλὰ;

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι. Ἀλλὰ σὰς βεβαιῶνω ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ μοῦ τὸ πάρουν. Δὲν εἰξεύρω νὰ διαβάσω, ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ δώσουν ψηφοδέλτιον, ἔχω τὸν ἀνεψιόν μου τὸν ὑφαντὴν ὅπου μοῦ τὸ γράφει. Ξεύρει νὰ γράφῃ καλὰ αὐτός, ἐννοιά σας!

— Ἀλλὰ δὲν ἔχεις ψηφοδέλτιον;

— Ἐλαβὰ ἓνα χονδρὸ δέμα σήμερα τὸ πρῶν.

— Καὶ τίνος εἶνε αὐτὰ τὰ ψηφοδέλτια;

— Ἀ, δὲν εἰξεύρω. Εἶνε ἓνα δέμα τόσο χονδρὸ, δεμένο, μὲ μία σφραγίδα ἀπ' ἐπάνω. Δὲν εἰξεύρω ἂν εἶνε καλὰ ἢ κακὰ. Ξεύρω μόνον πῶς τὰ ἔστειλαν εἰς ἐμέ.

— Λοιπὸν νὰ μὴ ψηφίσῃς ἂν δὲν τὰ διαβάσης πρῶτα. Νὰ μοῦ τὰ δείξῃς αὐτὰ τὰ ψηφοδέλτια. Πρέπει νὰ μάθωμεν τί ὄνομα φέρουν.

— Ὅποτε ἀγαπᾶτε, κύριε.

Καὶ ὁ χωρικός πτύων τὰς χεῖρας του πρὶν ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του ἠλλάζε τὸ θέμα τῆς συνομιλίας.

— Χρειάζεται πολὺς κόπος διὰ νὰ σκάψῃ κανεὶς αὐτὴ τὴ γῆ, εἶπεν· εἶνε γεμάτη χαλίκια καὶ ρίζαις.

Ὁ Δυκᾶς ἐστράφη πρὸς τὸν ταγματάρχην.

— Μὴ ἐπιμένετε πλέον, εἶπεν αὐτῷ ὕψων τοὺς ὄμους· οὐδὲν θὰ ἐπιτύχετε παρ' αὐτοῦ.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Βερδιέ μειδιῶν, βλέπετε ὅτι ἐγὼ δὲν ἐπιμένω καθόλου.

Καὶ ἀπεμκρύνθη μετὰ τοῦ νέου Πίττ, ὅστις δεικνύων μακρόθεν τὸν βοηθὸν τοῦ κηπουροῦ κεκυφότα πρὸς τὸ ἔδαφος, ἔλεγε μεθ' ὑψίστης περφρονήσεως :

— Καὶ ὅμως εἶνε καὶ αὐτοὶ ἐκλογικὴ ὕλη, εἶνε σὰρξ διὰ τοὺς ὑπουργούς, ὅπως οἱ στρατιῶται σὰς εἶνε σὰρξ διὰ τὰ τηλεβόλα. Τὴν χρησιμοποιοῦσιν ἄλλὰ τὴν περφρονοῦσιν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ ταγματάρχης αὐστηρῶς. Ἐγὼ πάντοτε ἐσεβάσθην καὶ ἡγάπησα τοὺς στρατιώτας μου. Μόνον τοὺς ραδιοῦργους περφρονῶ.

Ὁ Δυκᾶς ἐνδομύχως ἔλεγεν ὅτι τίποτε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γείνη μὲ τειοῦτον ἄνδρα, τόσον ὀλίγον Παρισινόν, τόσον κακῶς ἐννοοῦντα τὴν ἀστείότητα. Καὶ ἐν τοσοῦτῳ οἱ στρατιῶται δὲν κατέκτων τόσον εὐκόλως τὰς ἐπωμίδας τοῦ στρατηγοῦ ὅπως οἱ ἐκλογεῖς δὲν κατέκτων τὰ ὑπουργικὰ χαρτοφυλάκια. Εἶχε κομμάτι πόζα ὁ ταγματάρχης !

Ὁ Βερδιέ, ὃν ἡ παρβολὴ ἐκείνη μεταξὺ τῶν παλαιῶν του συντρόφων καὶ τῆς ἀγέλης τῆς ἐξωθουμένης εἰς τὴν ψηφοφορίαν εἶχε ψυχράνει, ἔμελλε νὰ ἀφήσῃ τὸν Δυκᾶν, ὅτε εἰδὼς τι βόμβου ὑποκώφου, θόρυβος ἀνθρωπίνων φωνῶν προερχόμενος ἐκ τῆς ὁδοῦ διὰ τῆς θύρας τοῦ κήπου ἐφείλκυσε τὴν προσοχήν του.

— Τί συμβαίνει τάχα ; ἠρώτησεν.

— Ἄς ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν, ταγματάρχα, εἶπεν ὁ Αἰμίλιος.

Ὅλιγα βήματα μακρὰν τὰς θύρας εἶχε σχηματισθῇ ὄμιλος ἀνθρώπων, ὧν οἱ πλεῖστοι ἐλάλουν μεγαλοφώνως, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν, ὑπερβαίνων πάντας κατὰ τὸ ὕψος μιὰς κεφαλῆς, συνεταράσσετο μετὰ θυμοῦ ὑψηλὸς τις ἀνὴρ, ὃν ὁ Βερδιέ ἀνεγνώρισεν. Ἦτο ὁ Φουρνερέλ.

Ἰδὼν τὸν πρῶν ταγματάρχην του, κατηνύθη πρὸς αὐτόν καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν ἐσχόπευε νὰ ὑπάργῃ ὅπως ἴδῃ τὸν Μαρσιακοῦ εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Μελέν.

Τὸν Μαρσιακοῦ ; ... Τὸ ὄνομα αὐτὸ οὐδεμίαν ἐξήγειρεν ἀνάμνησιν εἰς τὸν Βερδιέ. Τὸν Μαρσιακοῦ ; .. Δὲν ἐγνώριζε τίνα καλούμενον Μαρσιακοῦ ...

— Ἄ, ναί !.. ἀλήθεια.. εἶπεν ὁ Φουρνερέλ. Νὰ μὲ συμπαθήσετε, κύριε ταγματάρχα, ἐνόμιζα ὅτι εἰδεύεστε...

Καὶ διηγῆθῃ αὐτῷ τότε τὴν συμπλοκὴν τῆς προτεριάς τὴν συμβᾶσκαν ἐκεῖ πλησίον, εἰς Δαμμααρί, τὸν τραυματισμὸν τοῦ στρατιώτου καὶ τοῦ Τιβολιέ· ὁ Μαρσιακοῦ ἦτο ὁ νέος στρατιώτης.

Ὁ Φουρνερέλ ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ ἀτυχὴς νέος πολὺ θὰ ἠὲχαριστεῖτο ἂν ὁ ταγματάρχης μετέβαινε νὰ τὸν ἴδῃ.

— Βέβαια θὰ ὑπάγω. Ἀκοῦς ἐκεῖ !.. Ἀλλὰ πῶς ἕως τώρα δὲν μοῦ εἶπον τίποτε ;..

Ὁ Βερδιέ ἀνοίξας τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν, εὗρίσκετο ἡδὴ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἡμίλου τῶν ἐκεῖ συνηγμένων, ὧν οἱ πλεῖστοι τὸν ἐχαιρέτιζον. Ὁ χρότατος παρετῆρει τὸν Δυκᾶν, ἀγνοοῦντα εἰσέτι τὸ συμβάν.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Μελέν, εἶπεν ὁ Φουρνερέλ. Δὲν γίνεται ἄλλος λόγος παρὰ δι' αὐτό.

Αἱ ὑπερβολαὶ τῶν φλυάρων παρίστανον μάλιστ' ὡς σοβαρὰν στάσιν τὴν χυδαίαν ἐκείνην σύγκρουσιν, τὴν πυγμαχίαν, ἣν ἡγνοοῦν οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας Ἐρβλαὶ κατεικοῦντες εἰς ὀλίγων λεπτῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς μεγάλης πλατείας τοῦ Δαμμααρί. Διηγούντο ὅτι ὁ Γκαρούς, εἶχεν ὀπλίσει τοὺς λιθοτόμους καὶ ὅτι ὁ στρατὸς προσκλήθεις ἐν τάχει ἔθεσεν ἐφ' ὅπλου λόγην καὶ ἐπετέθη...

— Καὶ ἐγὼ ἀπήντησα, εἶπεν ὁ Φουρνερέλ, ὅτι τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἦτο ἀληθές. Οἱ λιθοτόμοι ἀπεναντίας ψηφίζουν ὑπὲρ ἡμῶν, ταγματάρχα μου, καὶ ἂν ὁ Μαρσιακοῦ ἐπληγῶθῃ, δὲν πταίω ἐγὼ, ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος !..

Ὁ Βερδιέ παρετῆρησε τότε ὅτι ὁ πρῶν λοχίας ἔφερε περὶ τὸν τράχηλον χονδρὸν μανδύλιον περιστραμμένον ἀποκρύπτον κατὰ, ὥσει ἐπίδεσμον πληγῆς.

— Ἐπληγῶθῃς καὶ σύ, τὸν ἠρώτησεν.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γίνεταί λόγος, κύριε ταγματάρχα. Μία γρατσουνιά εἶνε !.. Αὐτὰ εἶνε χάδια, ἐμπρὸς εἰς τὰς σφαίρας τῆς Σιβαστουπόλεως.

(Ἐπεται συνέχεια).

(Κατ' αὐτὰς, ἤτοι τὴν 18 ὁκτωβρίου 1888, συμπληροῦνται πέντε καὶ εἴκοσι ἔτη ἀπὸ τῆς εἰς Ἑλλάδα ἀφίξεως τοῦ Βασιλέως Γεωργίου. Σχετικῶς πρὸς τὸ ἐπίσημον τοῦτο ἱστορικὸν γεγονός δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ κατὰ τὴν ὑποδοχὴν εἰλημμένα ἐκ τῆς τότε ἐν Ἀθῆναις ἐκδιδομένης ἐφημερίδος Ἐθνοφυλάκος).

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΦΙΞΙΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

18 Ὀκτωβρίου 1863.

Ζήτω ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος Α'.

Μὲ τὴν αἰσθηματικὴν καὶ πάνδημον ταύτην ἀνευφημίαν, ἥτις ἀπὸ μυριάδων στομάτων ἐνθουσιωδῶς ἐξερχομένη πληροῖ ἀπὸ τῆς χθὲς τὸν ἐλληνικὸν ὀρίζοντα, ἀρχόμεθα καὶ ἡμεῖς τῆς